



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 315

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 215 din 13 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	2–6
Decizia nr. 259 din 20 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 16 din aceeași lege	6–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
298. — Hotărâre pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației, semnat la București la 28 iunie 2011	10
Memorandum de înțelegere între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova în domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației	10–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
166. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice privind constituirea Comitetului Național Consultativ pentru Achiziții Publice	12
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Decizie cu privire la Cererea nr. 13.902/11 introdusă de Ionel Panfile împotriva României	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 215

din 13 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Elena Dornean în Dosarul nr. 11.299/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.317D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.318D/2011, nr. 1.319D/2011, nr. 1.333D/2011 și nr. 1.411D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Georgeta Bondor, de Victoria Hojbotă, Maria Cîmpan și Elena Onioi, de Maria Crăiuț și de Sevastian Ioneac în dosarele nr. 11.295/86/2011, nr. 11.294/86/2011, nr. 11.292/86/2011 și nr. 11.340/86/2011 ale Tribunalului Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate invocate în dosarele nr. 1.317D/2011, nr. 1.318D/2011, nr. 1.319D/2011, nr. 1.333D/2011 și nr. 1.411D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 1.318D/2011, nr. 1.319D/2011, nr. 1.333D/2011 și nr. 1.411D/2011 la Dosarul nr. 1.317D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 noiembrie 2011, 3 noiembrie 2011 și 18 noiembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 11.299/86/2011, nr. 11.295/86/2011, nr. 11.294/86/2011, nr. 11.292/86/2011 și nr. 11.340/86/2011, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**, excepție invocată de Elena Dornean, de Georgeta Bondor, de Victoria Hojbotă, Maria Cîmpan și Elena Onioi, de Maria Crăiuț și de Sevastian Ioneac în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva unor decizii de recalculare a pensiilor de serviciu, în temeiul actului normativ criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că actul normativ criticat, prevăzând revizuirea tuturor pensiilor speciale care au făcut obiectul recalculării conform prevederilor Legii nr. 119/2010, a avut drept consecință stabilirea unui quantum al pensiei diferit de cel din momentul pensionării, quantum ce, în speță, a fost confirmat prin hotărâre judecătorească, anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență criticate.

Prin emiterea acestui act normativ sunt încălcate principiul constituțional al separației puterilor în stat, precum și principiul potrivit căruia România este stat de drept, democratic și social, deoarece legiuitorul delegat a intervenit în procesul de realizare a justiției, dat fiind faptul că deciziile de recalculare a pensiilor, emise în temeiul unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a dispus revenirea la quantumul pensiilor avut înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 119/2010, nu pot fi executate din cauza intervenției actului normativ criticat care dispune revizuirea tuturor pensiilor de serviciu.

În acest mod este încălcat și principiul egalității de arme, astfel cum este definit în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile din 23 octombrie 1996, 18 februarie 1997 și 27 aprilie 2004, pronunțate în cauzele *Ankerl împotriva Elveției*, *Nideröst-Huber împotriva Elveției* și, respectiv, *Gorraiz Lizarraga și alții împotriva Spaniei*), în sensul că însuși Guvernul reglementează situația juridică ce a dat naștere litigiului între stat și pensionar, realizându-se astfel o încălcare a justului echilibru ce trebuie să existe între părțile din proces.

Se mai arată că executarea unei hotărâri judecătorești face parte din procesul civil, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 a lipsit de efecte executarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, ceea ce echivalează cu încălcarea principiului constituțional al liberului acces la justiție. În același mod este încălcat și dreptul de acces la o instanță, în sensul jurisprudenței Curții de la Strasbourg (hotărârile din 9 decembrie 1994 și 15 iunie 2006, pronunțate în cauzele *Rafinăriile grecești Stran și Stratis Andreadis împotriva Greciei* și, respectiv, *Abăluță împotriva României*).

Se susține că diminuarea quantumului pensiilor personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, astfel cum au fost stabilite inițial în baza legislației speciale, le afectează autorilor excepției un drept de proprietate și le impune o sarcină

excesivă și disproporționată, fără a menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale omului. Mai mult, pensia, ca drept în sine și ca element al proprietății private, reprezintă o creanță asupra statului pe care acesta este obligat să o plătească și să o ocrotească. Invocă hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 6 decembrie 2007 și din 18 februarie 2009, pronunțate în cauzele *Beian împotriva României* și *Andrejeva împotriva Letoniei*.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 contravine și dispozițiilor art. 53 din Constituție, deoarece recalcularea pensiilor speciale este o măsură cu caracter definitiv, și nu temporar, iar în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, de esența constituționalității măsurii de restrângere a exercițiului unui drept sau al unei libertăți este caracterul excepțional și temporar al acesteia. Mai mult, așa cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în hotărârea din 16 decembrie 1974, pronunțată în *Cauza Muller împotriva Austriei*, o reducere substanțială a cuantumului pensiei ar putea fi considerată ca afectând substanța dreptului de proprietate.

În opinia autorilor excepției, situația extraordinară ce a justificat emiterea ordonanței de urgență criticate nu se poate fundamenta pe „exigențele subliniate de puterea judecătorească în cadrul controlului jurisdicțional exercitat cu ocazia aplicării Legii nr. 119/2010”, așa cum susține Guvernul, dat fiind faptul că reglementarea adoptată este contrară jurisprudenței la care se face referire. Mai mult, se susține că procedura de revizuire a pensiilor speciale este identică cu cea cuprinsă în Hotărârea Guvernului nr. 737/2010 privind metodologia de recalculare a categoriilor de pensii de serviciu prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010, astfel încât scopul actului normativ criticat nu poate fi altul decât reinstituirea unor reglementări legale a căror aplicabilitate a fost anulată prin hotărâri judecătorești.

De asemenea, adoptarea actului criticat a afectat drepturile la pensie ale contestatorilor, care au obținut hotărâri judecătorești prin care au fost anulate măsurile de recalculare a pensiilor de serviciu, ceea ce contravine dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, potrivit căruia ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturi prevăzute de Constituție.

Tribunalul Suceava — Secția civilă, exprimându-și opinia în dosarele nr. 1.317D/2011 și nr. 1.318D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În dosarele nr. 1.319D/2011, nr. 1.333D/2011 și nr. 1.411D/2011 consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, în aceste din urmă dosare se arată că, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, drepturile care decurg din contribuțiile în cadrul regimurilor de securitate socială sunt drepturi patrimoniale, ce intră în sfera de protecție a art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât diminuarea pensiilor de serviciu, ca urmare a recalculării dispuse de ordonanța de urgență criticată, impune persoanelor cărora le este aplicată o sarcină excesivă și disproporționată, fără a menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale persoanei. De asemenea, această măsură contravine exigențelor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, cuprinse în art. 53, deoarece reducerea substanțială a cuantumului pensiilor de serviciu afectează substanța dreptului de proprietate. În acest mod sunt încălcate și dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală, deoarece necesitatea stabilirii în mod just și echitabil a drepturilor de pensie pe care persoanele vizate de actul normativ criticat sunt îndreptățite să le primească, cu respectarea principiului contributivității și al egalității, nu constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate în dosarele nr. 1.333D/2011 și nr. 1.411D/2011, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în privința invocării motivelor de neconstituționalitate extrinsecă, arată că, pe de o parte, lipsa identificării elementelor necesare dovedirii în totalitate a veniturilor, în cadrul procesului de recalculare a pensiilor speciale, impactul negativ al acestei situații asupra valorificării dreptului la pensie al beneficiarilor Legii nr. 119/2010, necesitatea stabilirii unei etapizări a procesului de revizuire a cuantumului pensiilor, precum și scopul de a nu sancționa persoanele care, fără a fi în culpă, nu au reușit în intervalul inițial pus la dispoziție de Legea nr. 119/2010 să identifice documentele doveditoare ale veniturilor realizate din muncă, s-au constituit în elementele unei situații extraordinare, a cărei reglementare rapidă impunea emiterea unei ordonanțe de urgență. Actul normativ criticat nu afectează niciun drept constituțional, ci, dimpotrivă, măsurile dispuse sunt de natură să ocrotească drepturile fundamentale ale destinatarilor. În ceea ce privește motivele de neconstituționalitate intrinsecă, se arată că nu poate fi reținută o încălcare a principiului separației puterilor în stat, dat fiind faptul că Guvernul, reglementând măsuri legislative pe baza cărora instituțiile implicate să poată realiza toate procedurile administrative necesare stabilirii drepturilor de pensie într-un mod obiectiv și justificat, a realizat în fapt o aplicare a principiului constituțional enunțat, în sensul menținerii unui echilibru și a unei colaborări a puterilor statului. Mai mult, actul normativ criticat nu reglementează imposibilitatea punerii în executare a hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile, așa cum în mod nejustificat susține autorul excepției. Pentru aceleași motive nu este întemeiată nici susținerea privind încălcarea liberului acces la justiție. Nu poate fi reținută nici încălcarea principiului egalității de arme, astfel cum a fost relevat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, având în vedere că intervenția legislativă a Guvernului a vizat reglementarea aceluiași reguli obiective pentru toți destinatarii Legii nr. 119/2010, în vederea stabilirii unui cuantum just al pensiei cuvenite. Se apreciază că nu este încălcat dreptul de proprietate, pentru argumentele relevate în jurisprudența Curții Constituționale asupra Legii nr. 119/2010. Consideră că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză, nefiind vorba de o lege în sensul său restrâns, de act juridic al Parlamentului.

Avocatul Poporului apreciază că actul normativ criticat este constituțional. În acest sens, arată că măsura recalculării pensiilor, inclusiv a pensiilor de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, a fost adoptată de către legiuitor ca urmare firească a necesității reformării sistemului de pensii în scopul eliminării inechităților existente în sistem și nu are semnificația încălcării principiului separației și echilibrului puterilor în stat. Actul normativ criticat este în acord cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115, având în vedere că scopul actului normativ criticat este acela de a se stabili în mod just și echitabil drepturile de pensie pe care persoanele vizate sunt îndreptățite să le primească. Invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la Legea nr. 119/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 30 iunie 2011.

În opinia autorilor excepției, actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) potrivit căruia România este stat de drept, democratic și social și alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 115 alin. (4) privind adoptarea ordonanțelor de urgență în situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată și alin. (6) referitor la interdicția afectării, printr-o ordonanță de urgență, a regimului instituțiilor fundamentale ale statului, a drepturilor, libertăților și îndatoririlor prevăzute de Constituție sau a drepturilor electorale.

Sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește motivele de neconstituționalitate extrinsecă, autorii excepției susțin că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 115 alin. (4) și (6), deoarece, pe de o parte, situația extraordinară ce a stat la baza emiterii ordonanței de urgență criticate nu poate fi justificată de „exigențele subliniate de puterea judecătorească în cadrul controlului jurisdicțional exercitat cu ocazia aplicării Legii nr. 119/2010”, iar, pe de altă parte, adoptarea actului criticat a afectat drepturile la pensie ale contestatorilor care au obținut hotărâri judecătorești prin care au fost anulate măsurile de recalculare a pensiilor de serviciu.

Referitor la exigențele constituționale cuprinse în art. 115 alin. (4), privind existența unei situații extraordinare, care să justifice urgența adoptării unei ordonanțe de urgență și a cărei reglementare nu poate fi amânată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, a statuat că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea, cu prilejul revizuirii Constituției, în anul 2003, a sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Curtea a mai statuat că, pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

Raportând aceste criterii de analiză la cauza prezentă, Curtea constată că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, existența unei situații extraordinare este

motivată de Guvern prin 3 elemente interdependente, consecințe ale intrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 119/2010, și anume: lipsa identificării documentelor necesare dovedirii în totalitate a veniturilor în cadrul procesului de recalculare, impactul negativ al acestei situații asupra valorificării dreptului la pensie al beneficiarilor acestei legi, precum și necesitatea stabilirii unei etapizări a procesului de revizuire a cuantumului pensiilor, cu respectarea principiului contributivității și egalității, în scopul stabilirii în mod just și echitabil a drepturilor de pensie, astfel încât persoanele îndreptățite să aibă posibilitatea să identifice și să depună la casele teritoriale de pensii toate documentele doveditoare ale veniturilor realizate pe parcursul întregii activități profesionale.

Prin urmare, având în vedere împrejurarea că, prin aplicarea metodologiei de recalculare a categoriilor de pensii de serviciu, instituită prin Hotărârea Guvernului nr. 737/2010, emisă în aplicarea Legii nr. 119/2010, în practică, s-a ajuns la emiterea unor decizii de stabilire a cuantumului pensiilor neconforme cu situația veniturilor realizate pe parcursul vieții profesionale a destinatarilor măsurilor de recalculare, precum și faptul că era necesară remedierea acestei situații într-un termen cât mai scurt, pentru a se asigura valorificarea, în mod just și în conformitate cu principiul contributivității, a drepturilor de pensie ale unor largi categorii socio-profesionale, Curtea constată că această împrejurare avea natura unei situații extraordinare.

Însă, pentru a fi pe deplin respectate exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul trebuia să demonstreze și faptul că măsurile în cauză nu sufereau amânare, practic, că nu exista vreun alt instrument legislativ ce ar fi putut fi folosit în vederea evitării rapide a consecințelor negative arătate. În speță, având în vedere iminența încălcării dreptului la pensie în lipsa unor măsuri adecvate, Curtea constată că adoptarea măsurilor în cauză printr-o ordonanță de urgență a fost modalitatea cea mai rapidă și eficientă pentru a pune la adăpost drepturile constituționale ocrotite prin art. 47 din Constituție și pentru a evita încălcarea lor. (În același sens este și Decizia nr. 919 din 6 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 504 din 15 iulie 2011.)

II. În privința criticilor de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea reține că autorii excepției consideră că este încălcat principiul constituțional al separației puterilor în stat, precum și principiul potrivit căruia România este stat de drept, democratic și social, deoarece măsura revizuirii pensiilor, în temeiul actului normativ criticat, reprezintă o intervenție a legiuitorului delegat în procesul de realizare a justiției, dat fiind faptul că hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care s-a dispus revenirea la cuantumul pensiilor avut înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 119/2010, nu pot fi executate. Astfel, în opinia autorilor excepției, prin lipsirea de efecte a unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, este încălcat și principiul constituțional al liberului acces la justiție, precum și cel al dreptului de acces la o instanță, în sensul jurisprudenței Curții de la Strasbourg.

Curtea constată însă că scopul ordonanței de urgență criticate a fost, așa cum reiese din coroborarea motivelor expuse de Guvern în preambulul acestui act normativ, reglementarea unor proceduri tehnice de natură a realiza cu celeritate conversia tuturor pensiilor de serviciu în pensii bazate pe principiul contributivității, dând posibilitatea persoanelor care nu au identificat toate documentele necesare dovedirii veniturilor realizate pe parcursul întregii activități profesionale, sub imperiul procedurii reglementate prin Legea nr. 119/2010, să depună aceste documente la casele teritoriale de pensii, în vederea revizuirii. Prin urmare, actul normativ criticat nu conține prevederi legale al căror conținut normativ explicit sau implicit să determine suspendarea cursului judecătii sau executarea

hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile, în privința anumitor cauze determinate, așa cum susțin autorii excepției.

De altfel, Curtea constată că astfel de hotărâri judecătorești se bucură de autoritatea de lucru judecat și determină obligarea autorităților publice la plata drepturilor de pensie astfel cum au fost constatate de către instanțele de judecată, însă această obligație subzistă atâta timp cât este în vigoare și temeiul legal în baza căruia au fost pronunțate hotărârile judecătorești definitive și irevocabile. În acest sens Curtea s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, statuând că autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale care a stat la baza pronunțării hotărârii.

În speță, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 are în vedere o nouă procedură de recalculare a pensiilor, distinctă și ulterioară celei realizate prin Legea nr. 119/2010, act normativ care se circumscribe cadrului procesual aflat în dezbateri în litigii determinate, fără a afecta cuantumul pensiilor convenit în urma recalculării în baza metodologiei reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 737/2010. În acest sens sunt dispozițiile art. 3 din ordonanța de urgență criticată, potrivit cărora: *„Plata drepturilor restante, constând în diferența dintre cuantumul convenit al pensiei rezultat în urma recalculării și cel obținut în urma revizuirii, pentru perioada de la data de 1 septembrie 2010 și până la data revizurii potrivit prezentei ordonanțe de urgență, se va realiza în termenele prevăzute la art. 1 alin. (1), (4) și (5), după caz.”*

Dacă Legea nr. 119/2010 constituie reglementarea de drept substanțial prin care pensiile de serviciu au fost transformate în pensii contributive, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 reprezintă prevederea legală de natură procedurală prin care statul reglementează procedura recalculării pensiilor și modul de calcul al drepturilor de pensie, ținând cont de specificul situațiilor categoriilor socio-profesionale în cauză.

În consecință, având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că reglementarea criticată constituie o aplicare particulară a prevederilor legale ce vizează pensia de drept, precum Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, sau Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, Curtea nu poate reține susținerea conform căreia materia reflectată în actul normativ criticat ar ține de domeniul legislației secundare. De altfel, și aceste legi conțin prevederi tehnice care pun în aplicare principiile care stau la baza modului de calcul al pensiilor.

Pentru aceleași considerente, Curtea nu poate reține nici susținerea privind încălcarea principiului egalității de arme, element component al noțiunii de proces echitabil, astfel cum este definit în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dat fiind faptul că emiterea ordonanței de urgență criticate nu constituie o ingerință a Guvernului în administrarea justiției, în scopul influențării soluțiilor pronunțate în cazul unor litigii.

În ceea ce privește susținerile privind încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1), precum și a prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 11 din Constituție, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor critici de neconstituționalitate similare, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, cu prilejul controlului *a priori* asupra Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.

Astfel, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010,

ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză, Curtea a statuat, cu privire la regimul special al pensiilor de serviciu, că acestea sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială. Partea contributivă a pensiei de serviciu se suportă din bugetul asigurărilor sociale de stat, pe când partea care depășește acest cuantum se suportă din bugetul de stat. S-a arătat, de asemenea, că acordarea acestui supliment a urmărit instituirea unui regim special, compensatoriu pentru anumite categorii socio-profesionale supuse unui statut special. Această compensație, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia. Prin urmare, partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă, totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării.

În ceea ce privește invocarea încălcării art. 53 din Legea fundamentală, prin aceeași decizie, Curtea a statuat că invocarea acestor dispoziții constituționale este lipsită de relevanță, întrucât dreptul la pensie este reglementat în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială, deci la suplimentul financiar acordat de stat.

De asemenea, în prezenta cauză, Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea autorului excepției referitoare la faptul că dreptul la pensie are natura unei creanțe asupra statului, garantată de dispozițiile art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală.

Dimpotrivă, contrar acestor susțineri, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 861 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză, sumele plătite cu titlu de contribuție la asigurările sociale nu reprezintă un depozit la termen și, prin urmare, nu pot da naștere vreunui drept de creanță asupra statului sau a fondurilor de asigurări sociale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

De altfel, un argument suplimentar în sensul convenționalității măsurii de diminuare a pensiilor de serviciu îl constituie și Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 februarie 2012, pronunțată în cauzele conexe nr. 45.312/11, nr. 45.581/11, nr. 45.583/11, nr. 45.587/11 și nr. 45.588/11 — *Ana Maria Frimu, Judita Vilma Timár, Edita Tankó, Márta Molnár și Lucia Ghețu împotriva României*, prin care s-a constatat că măsura de transformare a pensiilor de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești în pensii contributive, în temeiul Legii nr. 119/2010, este conformă prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, coroborat cu art. 14 din aceeași Convenție, chiar dacă acest lucru a însemnat o scădere cu 70% a cuantumului pensiilor. Prin decizia menționată, Curtea de la Strasbourg a preluat astfel raționamentul Curții Constituționale, statuând că măsura de reducere a pensiilor de serviciu este prevăzută de lege

(paragrafele 18 și 42) și constituie o modalitate de a echilibra bugetul și de a corecta diferențele existente între sistemele de pensie, iar aceste motive nu pot fi considerate nerezonabile sau disproportionale (paragraful 44).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Totodată, având în vedere că decizia Curții Constituționale este general obligatorie, Curtea constată că aceasta urmează a se aplica în consecință atât cu privire la constituționalitatea, cât și cu privire la convenționalitatea dispozițiilor legale supuse controlului său.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Elena Dornean, de Georgeta Bondor, de Victoria Hojbotă, Maria Cîmpan și Elena Onioi, de Maria Crăiuț și de Sevastian Ioneac în dosarele nr. 11.299/86/2011, nr. 11.295/86/2011, nr. 11.294/86/2011, nr. 11.292/86/2011 și nr. 11.340/86/2011 ale Tribunalului Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 259

din 20 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 16 din aceeași lege

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 16 alin. (2) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Acord din Târgu-Mureș în Dosarul nr. 2.732/102/2010 al Tribunalului Mureș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 698D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 699D/2011, nr. 700D/2011 și nr. 1.081D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 16 alin. (2) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, respectiv ale art. 1 alin. (1) și art. 16 din Legea nr. 118/2010, excepție ridicată de Sindicatul Acord din Târgu-Mureș și Sindicatul Polițiștilor Lege și Onoare din Târgu-Mureș în dosarele nr. 3.530/102/2010 și

nr. 4.993/102/2010 ale Tribunalului Mureș — Secția civilă, respectiv de Cristian Dima în Dosarul nr. 42.358/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 699D/2011, nr. 700D/2011 și nr. 1.081D/2011 la Dosarul nr. 698D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 699D/2011, nr. 700D/2011 și nr. 1.081D/2011 la Dosarul nr. 698D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, precum și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 4 mai 2011, 20 mai 2011 și 27 aprilie 2011, pronunțate în dosarele nr. 2.732/102/2010, nr. 3.530/102/2010, nr. 4.993/102/2010 și nr. 42.358/3/2010, **Tribunalul Mureș — Secția civilă și Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale au**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 16 alin. (2) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, respectiv ale art. 1 alin. (1) și art. 16 din aceeași lege, excepție ridicată de Sindicatul Acord din Târgu Mureș, de Sindicatul Polițiștilor Lege și Onoare din Târgu Mureș, respectiv de Cristian Dima în cauze având ca obiect restituirea sumelor aferente drepturilor salariale reținute în temeiul art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că promulgarea Legii nr. 118/2010 în interiorul termenului de două zile prevăzut de art. 15 din Legea nr. 47/1992 încalcă art. 77 și art. 146 lit. a) din Constituție.

Se susține că textele legale criticate produc efecte retroactive asupra raporturilor juridice de muncă aflate în desfășurare, iar, prin efectul lor, măsura temporară de diminuare a salariilor cu 25% devine una permanentă, dovadă fiind că după 1 ianuarie 2011 salariile nu au revenit la cuantumul lor inițial. Se mai consideră că, în atari condiții, nivelul salariului acordat nu mai reprezintă o contravaloare a muncii prestate. În consecință, menținându-se diminuarea drepturilor salariale și după 31 decembrie 2010, se ajunge la o retrogradare nelegală din funcție a personalului plătit din fonduri publice.

Se arată că salariul reprezintă un bun, astfel încât măsură criticată reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate al salariaților din sfera publică. Totodată, se consideră că sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la egalitate, nivelul de trai și dreptul la muncă.

În fine, se apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 137—139 din Constituție, întrucât sumele de bani aferente diminuărilor salariale prevăzute de Legea nr. 118/2010 erau cuprinse în cheltuielile bugetare pe anul 2010, statul având obligația corelativă de a asigura sursele de finanțare pentru această cheltuială publică, fapt ce nu s-a întâmplat.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată. În acest sens, sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 872 din 25 iunie 2010 și Deciziei nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, reținând că prevederile legale criticate au avut drept scop degrevarea bugetului de stat de anumite cheltuieli, pe fondul unei crize economice generalizate și profunde, precum și crearea premiselor necesare unei relansări economice reale. Se mai arată că textul criticat nu are caracter retroactiv, aplicându-se numai pentru viitor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, fiind invocate deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, precum și Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011.

Avocatului Poporului, în Dosarul nr. 1.081D/2011, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textul legal criticat nu mai este în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 16 din Legea nr. 118/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. În realitate, având în vedere că în motivarea excepției sunt aduse critici de neconstituționalitate extrinseci, Curtea constată că obiectul acesteia vizează atât Legea nr. 118/2010, în ansamblul său, cât și, în special, art. 1 alin. (1) și art. 16 din aceeași lege. Textele legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „(1) *Cuquantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*”;

— Art. 16: „(1) *Prevederile art. 1—3, art. 5, art. 6 alin. (1), precum și cele ale art. 9—14 se aplică până la 31 decembrie 2010.*”

(2) *Începând cu data de 1 ianuarie 2011 se vor aplica politici sociale și de personal care să asigure încadrarea în nivelul cheltuielilor bugetare rezultate ca urmare a aplicării măsurilor de reducere a acestora adoptate în cursul anului 2010, în condițiile Legii-cadru nr. 330/2009, precum și cu respectarea prevederilor legii bugetului de stat și ale legii bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2011.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul supremației Constituției, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 privind principiul egalității în drepturi, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 privind dreptul la un nivel de trai decent, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 77 privind promulgarea legii, art. 137 privind sistemul financiar, art. 138 privind bugetul public național, art. 139 privind impozitele, taxele și alte contribuții, precum și art. 146 lit. a) privind atribuțiile Curții Constituționale, cu referire la controlul de constituționalitate *a priori*. De asemenea, se susține că sunt încălcate și prevederile art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Deși dispozițiile legale criticate, referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar, au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, prevederile art. 1 din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale recente (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, sau Decizia nr. 66 din 31 ianuarie 2012*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii), Curtea reține că excepția de neconstituționalitate ridicată este admisibilă.

II. Criticile de neconstituționalitate extrinseci se circumscriu faptului că decretul de promulgare a legii a fost emis în interiorul termenului de două zile prevăzut de art. 15 din Legea nr. 47/1992. Curtea reține că natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție. Or, cu privire la viitoarea Lege nr. 118/2010, titularii dreptului de sesizare prevăzuți la art. 146 lit. a) din Constituție și-au exercitat acest drept (a se vedea chiar Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010). Astfel, chiar dacă Președintele a promulgat legea criticată pentru neconstituționalitate, aceștia aveau dreptul și posibilitatea să sesizeze Curtea Constituțională în termenul de două zile prevăzut de lege cu privire la textele care au făcut obiectul reexaminării (ceea ce s-a și întâmplat).

Încălcarea acestui termen nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a legii, lege care a fost adoptată de către Parlament, din punct de vedere extrinsec, cu respectarea tuturor exigențelor de ordin constituțional.

Promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței emitentului actului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011).

De asemenea, Curtea, în deciziile citate, a subliniat că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și cele ale art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților sunt aplicabile și în cazul în care obiecția de neconstituționalitate este formulată împotriva unei legi pe care Parlamentul a pus-o de acord cu o decizie anterioară a Curții Constituționale, în conformitate cu art. 147 alin. (2) din Constituție. Numai în aceste condiții Curtea are posibilitatea de a verifica punerea de acord a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia Curții Constituționale în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție. Întrucât și acest control al Curții este o formă a controlului *a priori* de constituționalitate, prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și ale art. 15—18 din Legea nr. 47/1992 se aplică în mod corespunzător.

Nu în ultimul rând, în legătură cu acest aspect, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, că obiectul controlului de constituționalitate reglementat la art. 146 lit. d) din Constituție îl constituie legile și ordonanțele Guvernului, și nu decretul de promulgare sau modul în care instituțiile publice înțeleg să își exercite competențele constituționale sau legale.

În consecință, nu se pot reține criticile de neconstituționalitate raportate la art. 146 lit. a) din Constituție; totodată, pe cale de consecință, Curtea constată că nici art. 77 din Constituție nu este încălcat, legea respectând ipoteza sa normativă.

III. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea reține că, prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, precum și prin Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză. Astfel, Curtea a constatat, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție.

Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

În plus, în acest context legislativ, Curtea a observat că, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, quantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, s-a majorat cu 15%.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuanțul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în

*) Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 6 aprilie 2012.

același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

În sensul de mai sus, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011. Prin aceeași decizie Curtea a ajuns la concluzia că statul are o anumită marjă de apreciere în a adopta astfel de măsuri atunci când apar turbulențe economice grave care afectează întregul său sistem economic și financiar; astfel, Curtea a constatat că acest lucru se constituie chiar într-un veritabil argument suplimentar, în sensul că statul poate, în mod temporar, decide reducerea salariilor întregului personal plătit din fonduri publice în limite rezonabile, răspunzând astfel unei situații de gravă criză economică ce afectează statul.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea, prin Decizia nr. 859 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 29 iulie 2009, a stabilit că drepturile salariale constituie un bun care intră în sfera de protecție a dreptului de proprietate. Desigur, **acest lucru nu vizează drepturile salariale viitoare, ci numai cuantumurile sumelor aferente salariilor care sunt certe, lichide și exigibile** (a se vedea, în același sens, *mutatis mutandis*, considerațiile Curții Constituționale referitoare la pensii — Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 10 octombrie 2011).

Curtea a mai constatat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile (a se vedea Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011).

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Decizia de admisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în

cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României* (paragraful 16), a stabilit că se poate cu greu considera ca fiind un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenție sumele de bani neîncasate ca urmare a intrării în vigoare a legii criticate. Prin aceeași decizie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în privința reducerilor salariale operate prin Legea nr. 118/2010, că, și dacă salariile viitoare ar fi considerate bunuri, ingerința (reducerea) este prevăzută de lege, urmărește o cauză de utilitate publică (salvarea echilibrului bugetar al statului) și respectă un just echilibru între interesele generale ale colectivității și interesele individuale ale cetățeanului (paragrafele 17—20). Totodată, Curtea a atras atenția că autoritățile naționale se află într-o poziție mai favorabilă decât judecătorul internațional de a aprecia „utilitatea publică” (paragraful 19).

Rezultă că, în cauză, autorii excepției nu pot invoca protecția dreptului de proprietate din moment ce salariile viitoare nu pot fi considerate bunuri și, prin urmare, textele constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată și protecția proprietății nu au incidență în cauză.

În privința criticilor de neconstituționalitate ce vizează încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, textele legale criticate aplicându-se numai cu privire la drepturile salariale viitoare.

În privința pretensei încălcări a art. 137—139 din Constituție, Curtea reține că art. 137, art. 138 alin. (1)—(4) și art. 139 din Constituție nu au incidență în cauză, ipoteza lor normativă fiind una distinctă de problemele ridicate de autorul excepției. În ceea ce privește însă art. 138 alin. (5) din Constituție, se constată că, deși la momentul aprobării Legii bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 și 60 bis din 27 ianuarie 2010, sursa de finanțare a cheltuielilor de personal era prevăzută, legiuitorul a înțeles să reducă aceste cheltuieli. O atare situație se explică prin faptul că **sumele prevăzute în buget sunt prognozate**, ele urmând a fi executate pe măsura realizării încasărilor și, corespunzător, efectuării cheltuielilor prevăzute. De aceea legiuitorul, în funcție de condițiile economico-financiare apărute în cursul anului, deci pe parcursul execuției bugetare, are posibilitatea rectificării atât pozitive, cât și negative a bugetului de stat, fapt ceea ce, în mod indirect, s-a și realizat prin Legea nr. 118/2010, lege care a redus cheltuielile bugetare de la capitolul cheltuieli de personal.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1 alin. (1) și art. 16 din aceeași lege, excepție ridicată de Sindicatul Acord din Târgu Mureș în dosarele nr. 2.732/102/2010 și nr. 3.530/102/2010 ale Tribunalului Mureș — Secția civilă, de Sindicatul Polițiștilor Lege și Onoare din Târgu Mureș în Dosarul nr. 4.993/102/2010 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, precum și de Cristian Dima în Dosarul nr. 42.358/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere
dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova
privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și tehnologiei
informației, semnat la București la 28 iunie 2011**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Memorandumul de înțelegere dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind cooperarea în domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației, semnat la București la 28 iunie 2011.

Art. 2. — Activitățile de cooperare desfășurate conform memorandumului de înțelegere prevăzut la art. 1 se vor finanța din bugetul anual aprobat Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Ministrul comunicațiilor și societății
informaționale,
Răzvan Mustea-Șerban
Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu
Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 11 aprilie 2012.
Nr. 298.

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE**între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova în domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației**

Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, denumite în continuare *părți*, având în vedere dezvoltarea pozitivă a relațiilor dintre România și Republica Moldova, consolidată prin vizite la nivel înalt, care confirmă interesul comun în vederea promovării raporturilor strânse în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor (*TIC*), având în vedere că ambele părți, în calitate de participanți la promovarea furnizării tehnologiei și serviciilor în sectorul TIC, intenționează să creeze un parteneriat în acest domeniu, recunoscând necesitatea de a promova legături semnificative în sectorul TIC între cele două părți, cu luarea în considerare a capacităților și oportunităților din acest sector, recunoscând existența potențialului pentru efectuarea de schimburi intense între cele două părți în sectorul TIC având interese comune în dezvoltarea investițiilor, a proiectelor comune, inițiativelor și piețelor aferente sectorului TIC și intenționând să implementeze un program de cooperare în domeniul TIC, cu scopul de a dezvolta parteneriate de afaceri între cele două părți,

au încheiat următorul memorandum de înțelegere:

ARTICOLUL 1**Obiectivele cooperării**

Obiectivul prezentului memorandum de înțelegere (denumit în continuare *memorandum*) este de a stabili o cooperare interinstituțională între cele două părți, în vederea încurajării eforturilor comune și a resurselor tehnice, financiare și umane, având ca finalitate dezvoltarea cooperării tehnologice, a activităților inovative și a serviciilor legate de acordarea de asistență, consultanță și instruire tehnică în vederea formării de resurse umane specializate în domeniul TIC.

ARTICOLUL 2**Domeniile de cooperare**

(1) Lista principalelor domenii de cooperare între cele două părți, fără a fi exhaustivă, este următoarea:

- a) înființarea unui grup de lucru la nivel de experți pentru colaborarea în domeniul TIC;
- b) promovarea și dezvoltarea cooperării dintre autoritățile de formare de politici publice și reglementare din cele două țări;
- c) crearea portalului cu referințe către site-urile guvernamentale, incluzând informații de interes comun referitoare la dezvoltarea ambelor comunități de afaceri din Republica Moldova și România, a investițiilor și a oportunităților de cooperare în sectorul TIC;

d) asigurarea dreptului omului la libertatea de a comunica fără a ține seama de frontiere;

e) utilizarea domeniului TIC în organizarea și îmbunătățirea activității autorităților publice centrale și locale, agenților economici și populației;

f) utilizarea instrumentarului TIC în dezvoltarea economiei ambelor țări;

g) schimb de experiență în domeniul edificării guvernării electronice, utilizării semnăturii digitale, utilizării circulației documentelor electronice, comerțului electronic, achizițiilor publice, informatizării instituțiilor de învățământ și promovării studiilor și consultărilor la distanță, achitării serviciilor, evaluării conformității produselor și standardizării în domeniul TIC;

h) cooperarea în ceea ce privește dezvoltarea și standardizarea sistemelor informaționale, precum și promovarea mărfurilor și serviciilor, în conformitate cu normele și regulile internaționale adoptate;

i) desfășurarea activităților de instalare, operare, gestionare, mentenanță și/sau lichidare a rețelelor de comunicații ce intersectează hotarul dintre ambele state;

j) colaborarea în vederea dezvoltării de activități comune de cercetare științifică în domeniul TIC, în baza condițiilor reciproc avantajoase, prin realizarea de proiecte comune de cercetare-dezvoltare, schimb de experiență între oameni de știință și specialiști în domeniul TIC, schimb de informații, publicații științifice și tehnice, participarea la conferințe, simpozioane și alte manifestări științifice, folosirea în comun a echipamentului și a facilităților de cercetare, precum și alte forme de cooperare științifică și tehnologică convenite de comun acord între părți;

k) realizarea programelor naționale de dezvoltare a domeniului TIC și elaborării produselor-program, utilajului de comunicații electronice și poștale, precum și cooperarea în vederea dezvoltării parcurilor științifico-tehnologice;

l) atragerea investițiilor în domeniul TIC din ambele țări;

m) schimbul de experiență în domeniul securității informaționale și protecției datelor;

n) desfășurarea unor seminare, conferințe și foruri asociate, precum și participarea cu standuri de expoziție în cadrul evenimentelor organizate în domeniul TIC;

o) gestionarea spectrului de frecvențe radio în scopul utilizării lui efective și evitării perturbațiilor;

p) organizarea de către părți a consultărilor și expertizelor reciproce în scopul promovării, cooperării și desfășurării unui schimb de experiență privind sectorul TIC;

q) încurajarea tranzitului pe teritoriul celor două state al fluxurilor de comunicații electronice și poștale, cu excepția cazurilor când aceasta contravine intereselor naționale sau împiedică reprimarea crimelor;

r) contribuția părților la realizarea și dezvoltarea traficului de comunicații electronice și schimbului de corespondență scrisă, colet, trimiteri poștale internaționale rapide (expres), extinderea schimbului de transferuri poștale ale banilor, precum și întreprinderea măsurilor necesare privind îmbunătățirea formelor și metodelor schimbului poștal pentru accelerarea transportării și livrării trimiterilor poștale, asigurarea integrității trimiterilor poștale și transferurilor poștale ale banilor;

s) transmiterea transfrontalieră a datelor cu caracter personal în domeniul TIC va fi efectuată conform prevederilor Convenției pentru protecția persoanelor referitor la prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, precum și legislațiilor interne ale părților;

t) contribuția părților la stabilirea contactelor de afaceri dintre agenții economici ai părților care activează în domeniul TIC, inclusiv schimbul de experiență de producere și informație tehnico-științifică, cu condiția ca aceasta să nu aducă prejudiciu obligațiilor părților aprobate în conformitate cu alte acorduri internaționale la care statele participă.

(2) Activitățile specifice de interes comun vor fi desfășurate în cadrul stabilit de prezentul memorandum. Aspectele referitoare la cheltuieli și investiții, confidențialitate, proprietate intelectuală, precum și toate detaliile care vor asigura o înțelegere clară a provenienței și modului de utilizare a resurselor și beneficiilor ambelor părți vor fi reglementate prin acorduri specifice.

ARTICOLUL 3

Fonduri și resurse

(1) Desfășurarea de activități de cooperare în conformitate cu prezentul memorandum va fi condiționată de existența resurselor de finanțare, precum și a altor resurse ale părților.

(2) Costurile activităților de cooperare vor fi suportate într-o modalitate ce va fi ulterior convenită.

ARTICOLUL 4

Implementarea memorandumului

(1) Prezentul memorandum va fi implementat de către un comitet de coordonare compus din reprezentanți ai ambelor părți și a cărui structură va fi stabilită la o dată ulterioară. Acest comitet va fi înființat în termen de o lună de la data intrării în vigoare a prezentului memorandum.

(2) Comitetul va fi responsabil cu definirea metodologiilor, mecanismelor și procedurilor pentru dezvoltarea activităților stabilite prin prezentul memorandum, inclusiv fezabilitatea și cerințele financiare. Comitetul se va întruni cel puțin o dată pe an, alternativ în Republica Moldova și în România, în funcție de acordul dintre părți.

ARTICOLUL 5

Protecția proprietății intelectuale

(1) Fiecare parte, în conformitate cu legislația statului său, va asigura informațiilor clasificate primite de la cealaltă parte aceeași protecție pe care o asigură propriilor informații clasificate având un nivel echivalent de clasificare.

(2) Nicio informație considerată clasificată de către partea care a elaborat-o și a făcut-o disponibilă nu poate fi dezvăluită, vândută sau înstrăinată unei terțe părți fără consimțământul prealabil, scris, al părții care a elaborat și a emis această informație.

(3) În concordanță cu prevederile prezentului memorandum și ale legislației statului fiecărei părți, părțile vor lua toate măsurile pentru a proteja proprietatea intelectuală și drepturile care decurg din aceasta.

(4) Aspectele concrete referitoare la protecția informațiilor clasificate și la proprietatea intelectuală vor face obiectul unor acorduri specifice între părți.

ARTICOLUL 6

Intrarea în vigoare și valabilitatea

(1) Prezentul memorandum va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care părțile își vor comunica îndeplinirea procedurilor legale interne necesare intrării sale în vigoare.

(2) Prezentul memorandum se încheie pentru un termen de cinci (5) ani și se va prelungi în mod automat pentru perioade consecutive de cinci (5) ani, dacă niciuna dintre părți nu îl va denunța.

(3) Fiecare parte poate denunța memorandumul prin notificarea scrisă transmisă prin căi diplomatice celeilalte părți. Denunțarea va produce efecte la șase (6) luni de la data primirii notificării de denunțare.

(4) La data intrării în vigoare a prezentului memorandum de înțelegere între Guvernul Republicii Moldova și al României în domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației, își va înceta

valabilitatea Acordului dintre Guvernul Republicii Moldova și Guvernul României privind colaborarea și cooperarea în domeniul poștelor și telecomunicațiilor, semnat la data de 27 decembrie 1995.

ARTICOLUL 7

Amendamente

(1) Prezentul memorandum poate fi amendat oricând prin acordul scris al părților.

(2) Amendamentele la acest memorandum vor intra în vigoare în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (1).

ARTICOLUL 8

Clauze finale

Dispozițiile prezentului memorandum nu afectează drepturile și obligațiile ambelor părți definite în Constituția Uniunii Poștale

Universale, Convenția poștală universală și Aranjamentul privind serviciile de plată ale poștei, Constituția Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor, Convenția Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor și recomandările Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor, cele ale Comunității Regionale în Comunicații sau în alte acte normativ-juridice aprobate în cadrul acestor organizații și nici drepturile și obligațiile ambelor părți ce decurg din alte acorduri internaționale în vigoare pe care acestea le-au încheiat. Aplicarea prezentului memorandum nu aduce atingere obligațiilor României ca stat membru al Uniunii Europene. Prezentul memorandum nu poate fi interpretat sau invocat astfel încât să anuleze sau să afecteze obligațiile ce decurg din orice alt acord încheiat între Comunitatea Europeană sau Comunitatea Europeană și statele membre, pe de o parte, și Republica Moldova, pe de altă parte.

Semnat la București la 28 iunie 2011, în două exemplare originale.

Pentru Guvernul României,

Valerian Vreme,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale

Pentru Guvernul Republicii Moldova

Pavel Filip,

ministrul tehnologiei informației și comunicațiilor

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU REGLEMENTAREA ȘI MONITORIZAREA ACHIZIȚIILOR PUBLICE

ORDIN

privind constituirea Comitetului Național Consultativ pentru Achiziții Publice

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2005 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 111/2006, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se constituie, în baza prezentului ordin, Comitetul Național Consultativ pentru Achiziții Publice, organism fără personalitate juridică, coordonat de Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice.

Art. 2. — Comitetul Național Consultativ pentru Achiziții Publice este format din asociații profesionale, asociații patronale, organizații neguvernamentale și reprezentanți ai camerelor de comerț din România.

Art. 3. — Comitetul Național Consultativ pentru Achiziții Publice are un rol consultativ, funcționând ca forum de

dezbateri a proiectelor de acte normative din domeniul achizițiilor publice, în scopul facilitării accesului tuturor părților interesate la formularea, la nivel de concepție, a proiectelor legislative cu incidență în materia achizițiilor publice.

Art. 4. — Comitetul Național Consultativ pentru Achiziții Publice se întrunește o dată la 3 luni, prin convocarea de către Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Reglementarea
și Monitorizarea Achizițiilor Publice,
Cristina Trăilă

București, 4 mai 2012.
Nr. 166.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

DECIZIE

cu privire la Cererea nr. 13.902/11 introdusă de Ionel Panfile împotriva României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită în ședința din 20 martie 2012 și constituită în Camera compusă din Josep Casadevall, președinte, Egbert Myjer, Ján Šikuta, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Mihai Poalelungi, Kristina Pardalos, judecători și Santiago Quesada, grefier de secție,

având în vedere cererea menționată anterior, introdusă la 31 ianuarie 2011,
după ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. Reclamantul, Ionel Panfile, este un resortisant român, născut în 1957, și locuiește în localitatea Mihail Kogălniceanu, județul Constanța.

A. Circumstanțele cauzei

2. Circumstanțele cauzei, astfel cum au fost prezentate de către reclamant, se pot rezuma după cum urmează.

3. La o dată neprecizată, reclamantul a formulat o cerere de pensionare anticipată, după ce a lucrat în cadrul Ministerului Apărării Naționale. Pensia sa lunară se ridica la 2.880 de lei românești. Legislația în vigoare la vremea respectivă, și anume Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, permitea persoanelor pensionate anticipat din forțele armate să caute locuri de muncă în domeniul public, dar și privat, statutul „în rezervă” fiind compatibil cu cel de angajat.

La 4 iunie 2007, reclamantul a fost numit de primarul localității Mihail Kogălniceanu, un orașel din județul Constanța, șef de birou în cadrul serviciului de poliție comunitară. Salariul său lunar se ridica la 986 lei, la care se adăuga un spor lunar de 25% din salariul de bază.

4. În noiembrie 2010, în urma intrării în vigoare a Legii nr. 329/2009 care se referă la raționalizarea cheltuielilor publice și care a introdus anumite condiții pentru cumulul pensiei cu venitul salarial din bugetul de stat (a se vedea *infra*, paragraful 9), reclamantul a fost informat de angajatorul său că, având în vedere faptul că pensia sa depășea salariul mediu brut pe economie de 1.836 lei (de asemenea, *infra*, paragraful 6), era obligat să opteze, în termen de 15 zile, între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă.

Reclamantul a refuzat să facă o asemenea opțiune, aparent din considerentul că prevederile legale care îl împiedicau să primească cumulativ pensie și salariu erau neconstituționale și încălcau legislația europeană și tratatele privind drepturile omului.

În consecință, prin Decizia primarului din 9 decembrie 2009, s-a statuat că, începând din 10 decembrie 2009, se revocă numirea reclamantului ca șef de birou, în temeiul art. 20 din Legea nr. 329/2009.

5. La 18 ianuarie 2010, reclamantul a contestat decizia primarului în fața Judecătoriei Constanța. Acesta a solicitat să fie repus în funcție și să i se plătească retroactiv salariile corespunzătoare, pentru perioada ulterioară datei de 10 decembrie 2009. Reclamantul a susținut, în principal, că prevederile Legii nr. 329/2009 sunt contrare Constituției României și Convenției europene a drepturilor omului, deoarece îi încălcă dreptul la muncă și la protecția bunurilor sale, respectiv salariul său lunar.

6. Judecătoria Constanța a respins acțiunea reclamantului la 25 mai 2010. Aceasta a reținut că reclamantul a primit într-adevăr atât o pensie, cât și un salariu de la o instituție

publică, deși pensia sa depășea nivelul salariului mediu brut pe economie, acesta fiind în cuantum de 1.836 lei în 2010. Prin urmare, a hotărât că art. 17—22 din Legea nr. 329/2009, lege ce fusese deja declarată constituțională de către Curtea Constituțională, erau aplicabile în situația lui și justificau încetarea activității sale într-o instituție publică.

Referitor la pretinsa încălcare a dreptului reclamantului la muncă, instanța a hotărât că acesta și-ar păstra dreptul de a primi salariu dacă ar lucra în sectorul privat; mai mult, măsura contestată nu era discriminatorie din moment ce se aplica în mod egal tuturor persoanelor aflate în aceeași situație menționată în textul de lege.

7. Reclamantul a formulat recurs împotriva hotărârii, invocând și încălcarea drepturilor sale prevăzute în art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, art. 14 din Convenție, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție și în art. 15 § 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

8. Recursul a fost respins la 14 octombrie 2010 de Curtea de Apel Constanța. Curtea a reiterat că prevederile legii contestate au fost declarate constituționale de către Curtea Constituțională, decizia acesteia fiind definitivă și obligatorie. În măsura în care obiecțiile reclamantului față de lege coincideau cu argumentele deja evaluate și luate în considerare de către Curtea Constituțională în motivarea sa, instanța era obligată să se conformeze poziției Curții Constituționale. În consecință, decizia primarului de încetare a activității reclamantului era legală și conformă Constituției.

B. Dreptul și practica interne relevante

1. *Legea nr. 329/2009*

9. Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional a intrat în vigoare la 12 noiembrie 2009. Cap. IV este intitulat „Măsuri privind regimul cumulului pensiilor cu veniturile salariale, în scopul reducerii cheltuielilor bugetare”.

ARTICOLUL 17

„(1) Beneficiarii dreptului la pensie aparținând atât sistemului public de pensii, cât și sistemelor neintegrate sistemului public care realizează venituri salariale sau, după caz, asimilate salariilor, potrivit legii, realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire, potrivit legii, în cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și în cadrul regiilor autonome, societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, pot cumula pensia netă cu veniturile astfel realizate, dacă nivelul acesteia nu depășește nivelul salariului mediu brut pe economie

utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile persoanelor care:

a) la data intrării în vigoare a prezentului capitol sunt pensionari cumularzi;

b) după data intrării în vigoare a prezentului capitol devin pensionari cumularzi.”

ARTICOLUL 18

„(1) Pensionarii prevăzuți la articolul 17 alin. (2) lit. a) care desfășoară activități profesionale pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție au obligația ca, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. [...]”

ARTICOLUL 20

„Neîndeplinirea obligației privind exprimarea opțiunii în termenul prevăzut la articolul 18 [...] constituie cauză de încetare de drept a raporturilor de muncă stabilite în baza contractului individual de muncă sau a actului de numire în funcție, precum și a raporturilor de serviciu.”

ARTICOLUL 21

„În cazul în care opțiunea este exprimată în termenul prevăzut la articolul 18 [...] plata pensiei/pensiilor se suspendă începând cu luna următoare celei în care a fost exprimată opțiunea pentru continuarea activității.”

ARTICOLUL 22

„Sumele încasate necuvenit cu titlu de pensie se recuperează de la pensionari, cu respectarea termenului general de prescripție.”

2. Probleme de constituționalitate ridicate în fața Curții Constituționale

10. Prevederile sus-menționate ale Legii nr. 329/2009 au făcut obiectul unui control de către Curtea Constituțională, atât înainte de promulgare (control prelegislativ), cât și după intrarea acesteia în vigoare (control postlegislativ), după cum urmează.

11. La 23 septembrie 2009, peste 100 de parlamentari români s-au adresat Curții Constituționale cu o sesizare de control prelegislativ referitoare la neconstituționalitatea art. 17—22 din Legea nr. 329/2009. Prin Decizia din 4 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale contestate erau constituționale.

Precizând că dispozițiile legii criticate nu se referă la persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres în Constituție (ca, de exemplu, persoane care ocupă funcții publice înalte), Curtea Constituțională a declarat, în principal, în privința reglementării cumulului pensiei cu veniturile salariale, că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprima cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă un scop licit. Totodată, contextul în care măsura criticată a fost luată este unul excepțional, fiind în legătură cu criza financiară și economică mondială.

Curtea Constituțională a mai declarat că legislația permite, de regulă, cumulul pensiei cu salariul, dacă pensia este mai mică decât un anumit nivel; nivelul luat în considerare este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil, fiind totodată rezonabil. Excepția de la cumulul ambelor venituri era justificată

de situația economică excepțională și s-a aplicat numai persoanelor angajate sau numite în funcții din sectorul public, în vederea raționalizării cheltuielilor publice, asigurând totodată un anumit nivel al venitului — considerat rezonabil — tuturor persoanelor. În condițiile în care măsura s-a aplicat în mod egal tuturor persoanelor vizate de textul de lege, aceasta nu poate fi considerată discriminatorie.

În concluzie, Curtea Constituțională a decis că legiuitorul avea putere discreționară deplină să aplice măsuri precum instituirea unui anumit quantum al venitului, în condițiile în care acestea erau rezonabile, proporționale și justificate de interesul public.

12. Ulterior, Curtea Constituțională a fost sesizată cu alte sesizări privind neconstituționalitatea art. 17—22 din Legea nr. 329/2009. Prin deciziile din 1 și 22 martie 2011, 7 și 12 aprilie 2011, 17 mai 2011 și 12 iulie 2011, Curtea Constituțională a menținut motivarea anterioară și a confirmat că legea este constituțională. Totodată, Curtea a reamintit că măsura nu poate fi considerată discriminatorie în condițiile în care angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică cu cei din mediul privat, în special din cauza faptului că veniturile lor sunt dependente de bugetul de stat.

CAPETE DE CERERE

13. Reclamantul se plânge, în temeiul art. 6 și 14 din Convenție, al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, cu privire la obligația care i-a fost impusă cu începere din 9 decembrie 2009 de a alege între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității în cadrul unei instituții de stat și încetarea activității. Acesta susține că, prin aplicarea art. 17—22 din Legea nr. 329/2009, instanțele l-au privat de dreptul la plata cumulată a pensiei și salariului, deși acesta era un „drept dobândit”; totodată, aplicarea prevederilor sus-menționate a condus la o discriminare indirectă, în sensul că cei care primeau o pensie sub nivelul salariului mediu brut pe economie sau cei care primeau o pensie peste nivelul salariului mediu brut pe economie, dar erau angajați în mediul privat, aveau dreptul la cumulul pensiei cu salariul.

Prevederile legale contestate, așa cum au fost aplicate în cazul său, încălcau totodată principiul securității juridice, legislația internă nefiind suficient de previzibilă și accesibilă. Reclamantul a argumentat că legislația în vigoare la vremea pensionării sale anticipate îi permitea angajarea sau numirea într-o funcție din mediul public, ceea ce a constituit o motivare solidă pentru decizia de a se pensiona anticipat; din acest motiv, orice modificare a legislației nu îi putea afecta situația fără a încălca principiul securității juridice, având în vedere totodată că dreptul său la pensie și la salariu era un drept dobândit care nu putea face obiectul unei reevaluări.

ÎN DREPT

A. Cu privire la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

14. Reclamantul se plânge că aplicarea noilor măsuri legislative prevăzute de Legea nr. 329/2009 l-au privat de venitul său, constituit din pensie și salariu. Această privare, susține el, constituie o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

1. Principii generale

15. Pentru început, Curtea reamintește că principiile care se aplică în general în cazurile vizate de art. 1 din Protocolul nr. 1 se aplică, de asemenea, când este vorba despre pensii [a se vedea *Stummer împotriva Austriei* (MC), nr. 37.452/02, § 82, 7 iulie 2011] ori salarii [a se vedea, printre multe altele, *Mihăieș împotriva României și Senteș împotriva României* (decizie), nr. 44.232/11; 44.605/11, 6 decembrie 2011]. Dintre acestea, prezintă o relevanță deosebită faptul că această prevedere nu garantează, ca atare, nici dreptul la o pensie de un anumit nivel (a se vedea *Maggio și alții împotriva Italiei*, nr. 46.286/09, 52.851/08, 53.727/08, 54.486/08 și 56.001/08, § 55, 31 mai 2011) și nici dreptul la continuarea primirii unui salariu de un anumit nivel [a se vedea *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei* (MC), nr. 63.235/00, § 94, CEDO 2007-II], statul având dreptul deplin și discreționar de a stabili ce prestații se plătesc angajaților săi din bugetul de stat (a se vedea *Kechko împotriva Ucrainei*, nr. 63.134/00, § 23, 8 noiembrie 2005).

Totodată însă, în cazul în care valoarea unei prestații este redusă sau când plata acesteia este suspendată, acest lucru poate constitui o ingerință în respectarea bunurilor, care trebuie justificată (a se vedea *Rasmussen împotriva Poloniei*, nr. 38.886/05, § 71, 28 aprilie 2009).

16. Pentru a fi considerată compatibilă cu art. 1 din Protocolul nr. 1, o condiție esențială este ca ingerința să fie legală. Orice ingerință a unei autorități publice în respectarea bunurilor poate fi justificată numai dacă răspunde unui interes public (sau general) legitim. Datorită cunoașterii directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale sunt, în principiu, mai bine plasate decât instanța internațională pentru a decide ce este „interesul public”. În conformitate cu sistemul de protecție stabilit de Convenție, autoritățile naționale sunt cele care trebuie să efectueze evaluarea inițială cu privire la existența unei probleme de utilitate publică care necesită măsuri ce constituie ingerințe în respectarea bunurilor (a se vedea *Terazzi S.r.l. împotriva Italiei*, nr. 27.265/95, § 85, 17 octombrie 2002, și *Wieczorek împotriva Poloniei*, nr. 18.176/05, § 59, 8 decembrie 2009). Mai mult, Curtea consideră că statele au o marjă destul de largă de apreciere cu privire la reglementarea politicii lor sociale [a se vedea *Janković împotriva Croației* (decizie), nr. 43.440/98, CEDO 2000-X, și *Kuna împotriva Germaniei* (decizie), nr. 52.449/99, CEDO 2001-V (extrase)].

Art. 1 din Protocolul nr. 1 impune, de asemenea, ca orice ingerință să fie în mod rezonabil proporțională cu scopul urmărit [a se vedea *Jahn și alții împotriva Germaniei* (MC), nr. 46.720/99, 72.203/01 și 72.552/01, §§ 81—94, CEDO 2005-VI]. Nu se obține echilibrul just necesar atunci când persoana respectivă trebuie să suporte o sarcină individuală și excesivă (a se vedea *Maggio și alții împotriva Italiei*, citată anterior, § 57).

2. Aplicarea principiilor în prezenta cauză

17. Curtea observă că plângerea reclamantului se referă, în special, la imposibilitatea, în cazul acestuia, de a cumula o pensie militară cu un salariu plătit din bugetul de stat, în urma intrării în vigoare a Legii nr. 329/2009, care a introdus dispoziții noi privind condițiile în care se permite cumulul. Astfel, reclamantul consideră că asemenea limitări au adus atingere dreptului său la muncă și la plată corespunzătoare, în pofida faptului că, la data cererii sale de pensionare anticipată, preconizase să continue activitatea salariată, conform legislației în vigoare la acea dată.

18. În acest context, Curtea reamintește că în Convenție nu se garantează dreptul la muncă [a se vedea *Sobczyk împotriva Poloniei*, nr. 25.693/94 și 27.387/95 (decizie), 10 februarie 2000; *Dragan Cakalic împotriva Croației* (decizie), 15 septembrie 2003, *Torri și alții împotriva Italiei și Bucciarelli împotriva Italiei* (decizie), nr. 11.838/07 și 12.302/07, 24 ianuarie 2012]. Nici nu

se garantează, cum s-a precizat anterior deja, dreptul la o pensie sau un salariu de un anumit nivel.

19. Mai mult, Curtea consideră că limitările introduse de legislația contestată nu trebuie considerate ca o „privare de bunuri”, așa cum pretinde reclamantul, ci mai degrabă ca o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor sale, în sensul primei teze din art. 1 § 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

20. Din această perspectivă, Curtea observă că ingerința criticată era prevăzută de lege, mai precis de noile prevederi introduse de Legea nr. 329/2009, care se referă la măsurile pe care statul trebuie să le ia în contextul crizei economice și financiare.

21. În cadrul evaluării interesului public al măsurilor contestate, Curtea ține seama de raționamentul Curții Constituționale, care a confirmat că legiuitorul român a impus norme noi în privința salariilor din sectorul public în vederea raționalizării cheltuielilor publice, așa cum impunea contextul excepțional al crizei financiare și economice globale (a se vedea *supra*, paragraful 11). Ținând seama totodată de faptul că această problemă este de competența autorităților naționale, care au legitimitate democratică directă și sunt mai bine situate decât o instanță internațională pentru a evalua necesitățile și condițiile locale, Curtea nu constată niciun motiv să se abată de la constatarea Curții Constituționale, conform căreia măsurile contestate urmăreau un scop legitim de interes public (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Valkov și alții împotriva Bulgariei*, nr. 2.033/04, 19.125/04, 19.475/04, 19.490/04, 19.495/04, 19.497/04, 24.729/04, 171/05 și 2.041/05, § 92, 25 octombrie 2011).

22. În consecință, mai rămâne de stabilit dacă s-a realizat un „echilibru just” între cerințele interesului general al populației și cerințele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului, știut fiind că nu se realizează echilibrul necesar dacă persoana în cauză are de suportat o sarcină individuală și excesivă (a se vedea, printre multe altele, *Lakićević și alții împotriva Serbiei și Muntenegrului*, nr. 27.458/06, 37.205/06, 37.207/06 și 33.604/07, § 62, 13 decembrie 2011).

23. În acest context, trebuie acordată o atenție deosebită faptului că reclamantul a fost obligat să opteze între a-și primi în continuare pensia militară lunară și a înceta activitatea sau a accepta suspendarea plății pensiei pe durata continuării activității la stat. Curtea observă că, spre deosebire de Cauza *Kjartan Åsmundsson* (citată mai sus, § 39), reclamantul nu a fost privat în totalitate de veniturile sale, nici nu a fost deposedat de toate mijloacele de trai, având în vedere că urma totuși să primească pensia lunară integrală, al cărei nivel depășea salariul mediu brut pe economie (a se vedea *supra*, paragraful 6). Din același punct de vedere, nu se poate considera că reclamantul a pierdut o parte considerabilă din venitul său, din moment ce pensia sa, pe care o primea în continuare, era considerabil mai mare decât salariul lunar pe care l-ar fi primit.

24. În acest context, având totodată în vedere ampla marjă de apreciere a statului cu privire la reglementarea domeniului legislației sociale [a se vedea, de asemenea, *Frimu împotriva României* (decizie), nr. 45.312/11, 7 februarie 2012] și scopul legitim al raționalizării cheltuielilor publice (*supra*, paragraful 21), Curtea crede că nu se poate considera că reclamantul are de suportat o sarcină individuală și excesivă ori că i s-a adus atingere fondului drepturilor sale la pensie ori la salariu.

25. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 4.

B. Cu privire la art. 14 din Convenție

26. Reclamantul s-a plâns că textele de lege contestate au instituit o discriminare între diverse categorii de persoane, unora permițându-li-se în continuare cumulul pensiei cu salariul, în timp ce altele nu au avut acest drept. Mai precis, acesta nu a

putut primi cumulativ salariu și pensie pe motiv că era angajat în sectorul public, spre deosebire de cei care sunt angajați în sectorul privat, pe de o parte, și pe motiv că avea o pensie mai mare decât salariul mediu brut pe economie, spre deosebire de cei care aveau o pensie inferioară acestui nivel, pe de altă parte.

Art. 14 din Convenție este redactat după cum urmează: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

27. Curtea reamintește că discriminare înseamnă a trata diferit, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, persoane aflate în situații relativ similare (a se vedea *Willis împotriva Regatului Unit*, nr. 36.042/97, § 48, CEDO 2002-IV). Cu toate acestea, nu orice diferență de tratament constituie o încălcare a art. 14. Este necesar să se stabilească faptul că alte persoane aflate într-o situație analoagă sau relativ similară beneficiază de tratament preferențial și că această diferență este discriminatorie (a se vedea *Unal Tekeli împotriva Turciei*, nr. 29.865/96, § 49, 16 noiembrie 2004).

Mai mult, art. 14 nu interzice unui stat membru să trateze unele grupuri diferit pentru a îndrepta „inegalitățile de fapt” dintre acestea, deoarece statul contractant beneficiază de o amplă marjă de apreciere când evaluează dacă și în ce măsură diferențele în situații similare justifică un tratament diferit. De regulă, Convenția lasă statului o amplă marjă de apreciere în domeniul măsurilor economice sau de strategie socială [a se vedea *Stec și alții împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 65.731/01, § § 51—52, CEDO 2006-VI].

28. Revenind la prezenta cauză, Curtea consideră că legea contestată a instituit, într-adevăr, o diferență de tratament între persoanele pensionate angajate în sectorul privat și cele angajate în sectorul public, cum era cazul reclamantului; cu toate acestea, cele două categorii de persoane nu pot fi

considerate ca aflându-se într-o situație analoagă sau asemănătoare în sensul art. 14, din moment ce diferența esențială, relevantă pentru contextul în care au fost luate măsurile criticate, este aceea că veniturile lor provin din surse diferite, și anume bugetul privat și, respectiv, bugetul de stat. Mai trebuie observat, în acest sens, faptul că Curtea a aprobat într-un număr de situații diferențele pe care unele state contractante le stabilesc în domeniul pensiilor între angajații din sectorul public și cei din sectorul privat (a se vedea *Valkov și alții*, citată anterior, § 117, și referințele acolo citate).

Referitor la diferența de tratament bazată pe nivelul venitului lunar personal, Curtea consideră, tot în concordanță cu decizia Curții Constituționale române, că nivelul menționat era previzibil și rezonabil (a se vedea *supra*, paragraful 11) și că a fost stabilit în raport cu factori obiectivi de către legiuitor, care a acționat în limitele competenței sale discreționare în domeniul deciziilor bugetare, fără a depăși principiul proporționalității (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Valkov și alții*, citată anterior, § 114).

29. Curtea hotărăște că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

C. Cu privire la alte capete de cerere

30. Reclamantul s-a plâns, de asemenea, în temeiul art. 6 din Convenție și al art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție (a se vedea *supra* paragraful 13).

31. După examinarea acestor capete de cerere ale reclamantului, Curtea consideră că, în lumina elementelor de care dispune și în măsura competenței sale de a se pronunța cu privire la aspectele invocate, acestea nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele sale.

Rezultă că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în temeiul art. 35 § 3 (a) și § 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate, declară cererea inadmisibilă.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

